

ΤΑ ΞΕΦΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΟΥΛΟΥ ΜΑΝΤΕΣ

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Σ' ένα χωριό της Γαλλίας, μέσ' σ' ένα μεγάλο, παμπάλαιο, άρχοντικό, ζή κατάλειπτη μι' άλλoκτη γρη' όπρoτρία, ή γρη' Μαγκέ, ή Στριγγλα, όπως τή λένε ο χωρικό. 'Η Μαγκέ είνε μυστηριώδης και άγρια. Όλοι τήν φοβούνται. Δέν μιλάει σέ κανένα. Ζή κεί μέσα παντέρημη, άπό τον καιρό που πέθανε μυστηριώδως ή πρώτη γυναίκα του κυρίου της, μι' ά πεντάμορφη μικρούλα, τήν όποια ή Μαγκέ έλάτρευε. Καί μέ έσφανα που ό κύριός της, ό κ. Έβμος νέτ Νορβάρν, τής γράσει νά έτοιμάσθ τo πατρικό του σπίτι, γιατί πρόκειται νά γράσθ σ' αυτό μέ τή δεύτερη ούζογo του, τήν πανέμορφη επίσης Σουζέτ. Τό γράμμα αυτό άναστατώνει τή Στριγγλα. Θά φτάσθ μι' άλλη γυναίκα, στο σπίτι που πέθανε ή πρώτη της κυρία, ή λατρεία της... Όποτε έξαναπατρήθηκε ό κύριός της ; Τή δεύτερη ούζογo του, τήν Σουζέτ, ό κ. νέτ Νορβάρν τή γύρισε και τήν έρωτεύθηκε σέ μι' λαουρό-πολι, που βρισκόταν μέ τήν έξάβλη της 'Ισαυρίνα 'Αδελέν. Τήν παντρεύτηκε κατόπιν στο Παρίσι και ζώσαν εὐτυχισμένοι, όταν άσφανα ή Σουζέτ του όποτε νά έπισκεφθόν το πατρικό του σπίτι, στο χωριό. Μόλις όμως φτάσανε έκει, μι' χιονισμένη νύχτα, ή Μαγκέ άρπάξτε άσφανα μέ τ' άμάτι τή Σουζέτ, τή μεταφέρει στο σπίτι κι' εκεί τής διηγείται τήν άνατριχιαστική ιστορία του κ. νέτ Νορβάρν και του τραγικού θανάτου τής πρώτης του ούζογo...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—'Η κυρία μου δέχτηκε αὐτή τήν έξορία... 'Ελπίζε, ότι μακρoύσα άπό τo Παρίσι κι' άπό τics κοσμικές διασκεδάσεις, θά μπορούσα νά τραβήξθ πάλι μέ τήν 'Ισυχία και τιμία άγότη της, το ούζογo της. Κι' έτσι, κατά τό ταξείδι, φάνηκε ευχαριστημένη... 'Ηταν σχεδόν χαρούμενη... Όταν όμως φτάσαμε έδω κ' είθε το θλιβερό και πένθιο αυτό μέρος, έγινε πάλι μεγαλοχημή... 'Ενοιώθε φρίκη μυστική μέσα στο άφιλόξενο, τό σαν θρυκολοκισμένο αυτό σπίτι... Θάλαγε κανέναν, πώς προαισθανόταν δάκρυσ και πένθος... Καί κυκλοφορούσε μέσα σ' αυτό τό σπίτι, σαν νά κυκλοφορούσε μέσα σέ τάφο... Καί σέ μένα φάνηκε σαν τάφο τό σπίτι αυτό... Κ' ήταν ένας τάφος άληθινός, ύπου ό κύριός κ' ή κυρία μου άπομονώθηκαν, χωριστά στα δωμάτια τους ό καθένας... Σπάνια άνατάμωναν... Λές και δέν γιανρίζοντουσαν ό ένας μέ τόν άλλον... Σιγά-σιγά, έγώ κ' ή καλή μου κυρία-ό μικρός μου 'Ιησοῦς-συνήθισαμε νά μη μιλούμε. Φοβόμαστε νά κάνουμε κρότο, άνεβαίνοντας τή σκάλα ή περνώντας στους διαδρόμους... Τόσο πολύ μάς είχε μουδιάσει ή σαρεία και θουβή άτιμoσφαιρα αυτού του σπιτιού!.. Ζήσαμε δωμέσα, όπως θά ζώσαμε σέ μοναστήρι... Στο δωμάτιό της επάνω ή κυρία, είχε κάνει ένα πασεκλήσιο μέ άγαλματάκια άγιών και μέ σταυρούς... Διαβάσαμε 'Ακολουθίες εκκλησιαστικές... Νόμιζα έτσι, ότι θρήκε επίτελους τή γαλήνη ή κυρία μου κι' έμενα ευχαριστημένη που τήν έβλεπα έτσι...

... 'Αλλά κάποτε-πότε, φοβόμουν έξ αίτίας του κυρίου!... Σε τί σκέψεις ήταν προσηλωμένος, μέσα σ' αυτή τήν ολόημερη μοναξιά του;... 'Επίσης έξυμνοῦσε κιόλας... Γιατί έβλεπα φως στήν κάμαρά του ως τή χαρουγή, πολλές φορές... Όταν κατέβαινε δέ κατά τήν ώρα του φαγητού, ήταν κατακίτρινος και τά χείλη του σιγότεμαν... Νόμιζε κανέναν, ότι

μόλις τή στιγμή εκείνη έβγαζε άπό τόν "Άδη κι' ότι φοβόταν που θά ξανάμπαινε σέ λίγο... Μάς έλεγε, ότι μι' άδράπειτη κληρονομική άρρώστεια τόν βασάνιζε έτσι... Ζητούσε άπό τήν κυρία μου συγγνώμη, γιατί ήταν κατασφιασμένος... Όταν πάσινα νά χαμογέλασθ, γινόταν τρομερότερος... Καί τότε, μου ξαναήρθε πάλι στο μυαλό εκείνη ή ιδέα μου: "Ότι μι' άτύχη κρυφή τόν σπάρανε. Ποιά όμως;...
... Η κυρία μου δέν φαινόταν νά παραξενεύεται άπό αὐτή τήν άγωνία του, ή όποια μεγάλανε ήμέρα μέ τήν ήμέρα. 'Εγώ πάλι, τόν κούτταξα θουβή διαρκώς, τήν ώρα που τόν ύπνρετοῦσα στο τραπέζι...

...Κι' έξαφνα άρρώστισε ή μικρούλα μου κυρία... 'Από τήν άρχή δέν ήταν πολύ γερή... Καί μέσα στήν πλῆξη και στή μοναξιά αὐτή, αδυνατίσε περισσότερο... "Υστερα, και τό σπίτι ήταν πολύ ψυχρό κ' ύγρό... 'Εγώ νόμιζα πως πρόκειται γιά καμιά παρασπτική κακοδιαθεσία... Ο κύριος όμως άνησυχισε. 'Ερωχόταν στο δωμάτιό της δυο-τρεις φορές τήν ήμέρα, τήν κούτταζε μέ άγωνία και τή ρωτούσε τί αισθανόταν... 'Εκείνη του άπαντούσε άπρόθυμα, δίχως και νά τόν κούττάξθ... 'Η λυπητερή φωνή της, ή γεμάτη άπό ύπομονη κι' έγκαρτέρηση, μ' έκανε νά τήν νομίζω γιά άγγελο που ύποφέρει και που δέν θέλει νά παραπονεθθ...

...Σέ λίγον καιρό, τά συμπτώματα τής άδιαθεσίας τής κυρίας έγιναν οσοβαρότερα... 'Η άνασπή της ήταν δύσκολη και σφύριζε... 'Ο κύριος έφυγε γιά τό Παρίσι, γιά νά φέρθ γιατρό... Κατά τήν άπουσία του παρατηρήθηκε μι' αθελτία... 'Ο γιατρός ήρθε κι' έφυγε, άφου τήν έξήτησε και μάς θεάσασθε ότι δέν έπρόκειτο γιά τίποτε τό οσοβαρό...

'Εγώ συνάδεμα τόν γιατρό ως τό σταθμό... Όταν γύρισα, θρήκα τήν κυρία μου μέ σπασμούς... Στα χείλη της είχε κάτι σαν άσπρο άφρό... Τήν άρπαξα στήν άγκαλιά μου και τή ναούρισα... Φάνηκε ήσυχότερη κι' έκλεισε τά μάτια της, σαν ν' άποκοιμήθηκε... Τήν έβάλα πάλι στο κρεβάτι της, σαν μωρό παιδάκι... Είδα τόν κύριο ουκίλαγε... Δέν τόν άγαπούσε... Τόν φοβόμουν... Κι' όμως, ένοιώσα οίκο θλέποντας τό πρόσωπό του σπαργμένο άπό τή θλίψη... Κλάμαμε κ' οι δύο μας σαν παιδάκια, ενώ εκείνη κοιμόταν... 'Αλλά δέν έπρεπε νά χάνουμε στιγμή... 'Επρεπε νά φωνάζουμε τό γιατρό, ό όποιός θα περίμενε άκόμη στο σταθμό νά περάσθ τό τραίνο... 'Ο κύριος έξεμει μόνος του τό άμάτι... 'Ακουσα νά χτυπά θίατα τό κλόγο. Μά άλλοιμονο!... 'Ο γιατρός είχε φύγει! Δέν τόν πρόλαβε στο σταθμό, ό κύριός μου...

"Όταν κατέβαινε κατά τήν ώρα του φαγητού, ήταν κατακίτρινος και κούρασμένος..."

"Ετσι, άναγκάστηκε νά ξαναπάθ στο Παρίσι... 'Από κεί έφερε έναν άλλο γιατρό... 'Ο πρώτος, οπτε είχε νωιάσει καν γιά τί εβους άρρώστεια έπρόκειτο... 'Ο δεύτερος, οπτε έγραψε καν μι' αυταγή... 'Όστόσο ή κυρία μου έγινε εντελώς καλά, σέ λίγες ώρες... —'Η Μαγκέ μέ περιποιήθηκε τόσο καλά... ψιθύρισε μ' ευγνωμοσύνη.
...Οι σπασμοί εκείνοι της είχαν άφήσει λίγη έξάντληση, κ' ένα εβος νάρκης... Το θράδυ, τής έπομένης και τις άλλες ήμέρες, όταν τή ρωτούσα τί είχε πάθει, εκείνη έθαζε τό δάγυλό της στο στόμα... Μου άσπινε νά μην ρωτώω και μέ κούτταζε συγχρόνως μ' ένα άγγελικό χαμόγελο...
... 'Η άδιαθεσία της αὐτές

έξακολούθησαν αρκετά συχνές και στο μέλλον... Της περνούσαν όμως, ύστερα από λίγο ύπνο... "Άλλοι γιατροί, τούς δόποιους ό κ. ντε Νορθαζύ έφερε ή τούς κάλους τηλεγραφικάς άπ' τό Παρίσι, θεσίανταν ότι δέν ύπνηξ λόγος άνησυχίας..." Έπρόκειτο, έλεγαν, περί νευρικής παραχής δίχως καμιά σοβαρή ύπνευσία...

"Η άπάντησής των δίως δέν φαινόντουσαν νά καθουράζων τόν κύριο... Οί φόβοι του έξακολουθούσαν και μεγάλωναν μάλιστα... Μάτια ή κυρία τούλεγε, ότι δέν είχε τίποτε κι' ότι αλοθανόταν καλύτερα τόν έαυτό της, ύστερα μάλιστα από κάθε έπίσκεψη τού έφημερίου, ό όποιος την έπισκεπτόταν συχνά...

"Ο κύριος δέν ήσυχάζε... 'Αγωνιούσε... Τηλεγραφούσε κι' έρχόντουσαν όι καλύτεροι γιατροί... Τού κάκου, δίως... "Όταν έφταναν εκείνοι, ή κυρία ήταν καλύτερα... "Ήταν σχεδόν καλά!...

"Άρχισα νά πιστεύω, ότι είχα άδικήσει τόν κύριο ντε Νορθαζύ... "Αν και ήταν παράδοξος κι' άπότομος, άγαπούσε όσο τό τη γυναίκα του. "Έτσι σκεπτόμουν. "Έπειτα άνησυχούσε τόσο πολύ γιά τήν ύγεια της!... Περισσότερο κι' όπό μόναν, άκόμα...

"Εγώ δέν άνησυχούσα... "Υστερα άπ' τίς κρίσεις αυτές, ή μικρούλα μου φαινόταν έντελώς καλά... "Έπειτα, είχε συνηθίσει στο κακό και μωβδινε μόνα της θάρρος... Μιά νύχτα, έξήσησα άπότομα... Σάν νά με είχε κανένας σκουνηήσει στον δμο...

"Ε, τί τρέχει; φώναζε τρομαγμένη. Ποίος είνε;... "Τίποτα δίως; Κανένας κρότος, κανένας πλάι μου δέν στεκόταν... Μόνο τό θογγητό τού άνέμου άκούγονταν έξω... Τό ρολόι έδειχνε μία μετά τά μεσάνυχτα... Μόλις πριν από λίγη ώρα είχα πέσει στο κρεβάτι μου νά παγιάσω!... Θυμηθήκα άμέσως, ότι είχα άφήσει τήν κυρία μου ήσυχ, κοιμισμένη... Κι' ότι πριν φύγω γιά νά παγιάσω, τήν είχα φιλήσει έλαφρά στο μέτωπο...

"Τι είδους άνησυχία λοιπόν, ήταν αυτή που με έξηπωσε έτσι δίαια;... Γιατί από τό ρίγος, που με τάραξε τώρα δλόκορμη;... Και γιατί αυτός ό κρός ιδρώτας που μ' έλουξε;...

"Γύρισα πρós τόν τοίχο ν' άποκοιμηθώ... "Έκλεισα τά μάτια μου... "Άλλά και πάλιν, τινάχτηκα... Κάποιος ήταν στο διάδρομο... Κόλλησα τό αυτί μου στον τοίχο, ν' άκούσω!... Ποίος άραγε γύριζε στο σπίτι;... "Ο κύριος είχε πάει στο δωμάτιό του... "Η κυρία μου κοιμόταν στο δικό της... Κι' όμως, άκουσα και πάλιν θήματα... Δέν γελάστηκαν λοιπόν τ' αυτιά μου... Ναι, εκείνος που περπατούσε, πρόσεγε πολύ και θάδιζε με τή μητή τών παπουτσιών του... "Ωστόσο, τόν άκουσα... τόν άκουγα!

"Γιά ποίό λόγο δέν φαντάστηκε εθύς άμέσως, ότι θά έπρόκειτο ίσως γιά κανέναν κλέφτη; Γιατί δέν φώναζε, γιατί δέν κάλεσα άμέσως σε θούθεια;... "Αχ, είχα τήν έντύπωση άπ' τήν άρχή άκόμη, στην ψυχή μου, ότι συνέβαινε κάτι τό τρομερότερο μέσα στο σπίτι... "Ότι κάποιος άλλος κίνδυνος, φοβερότερος άπ' τόν κίνδυνο ένός άπλο κλέφτη που μπαίνει γιά νά κλέψη, μάς άπειλούσε!... Κι' ό φόβος που έννοιασα τή στιγμή εκείνη, μ' έκανε φρόνημη και με άνάγκασε νά σωπάσω...

"Ο κρότος γινόταν τώρα καθαρότερος... Τά θήματα έκείνα, ύστερα άπ' τόν πρώτο διαταγμό τους, γινόντουσαν πίο σταθερά... Προχωρούσαν γρηγορότερα και τραβούσαν πρós τό δωμάτιό της κυρίας... τής μικρούλας μου κυρίας!...

"Ένοιωσα τότε τήν άνάγκη νά τρέξω... άλλά και τή άνάγκη έπίσης νά μη θιαστώ πολύ... "Ήθελα νά δω, νά μάθω, νά θεασώθώ...

"Ναι, ναι, νά μάθω περί τίνος έπρόκειτο... Πλησίασα σιγά-σιγά στην άκρη τού διαδρόμου... Κ' είδα τόν κύριο νά μπαίνει κρυφά στο δωμάτιό της κυρίας... Κατόπιν ή πόρτα έκλεισε και δέν είδα τίποτε πειά!...

"Έπρεπε αυτά που είδα, νά με ήσυχάσουν... "Ένας υζύγος, μπορεί νά μπαίνει τή νύχτα στο δωμάτιό της υζύγου του... Και μάλιστα τάν εκείνη είνε άρρωστη... Μπορούσε λοιπόν νά μη ό κ. ντε Νορθαζύ, γιά νά δλι μήπως χρειάζεται τίποτε, μήπως είνε άνησυχ ή άρρωστη γυναίκα του... Κάθε άλλος λοιπόν στη θέα μου, θά γύριζε άμέσως νά κοιμηθ ήσυχ... "Ωστόσο, έμένα κάτι μ' έσπρωχνε νά τήν πάω!

"Προχώρησα λοιπόν μέσα στον σκοτεινό διάδρομο... Πήγα κοντά στην πόρτα... Δέν ήταν έντελώς κλειστή... "Ο κύριος

ντε Νορθαζύ, γιά νά μήν ξυπήση θέβαια τήν κυρία, δέν τήν είχε κλείσει καλά... "Άπ' τό μικρό άνοιγμα κρυφοκίτταξα... "Τους είδα και τούς δυό! "Εκείνη, κοιμισμένη, λίγο χλωμή, με ήσυχο άγγελικό χαμόγελο στα χείλη... "Εκείνος ήταν δριβίς, κοντά στο κρεβάτι και τήν κούταζε...

"Άσφαλώς τήν άγαπούσε... "Άληθινα ήσαν ειλικρινείς ή φροντίδες που έδειχνε γι' αυτή τόσους μήνες τώρα... Ειλικρινής ή άνησυχία του, σε κάθε καινούρια κρίση της... Γιατί μία τροφερότης, σαν μιάς μητέρας που σκύβει έπάνω στην κοιλία τού παιδιού της, φαινόταν στο πρόσωπό του... Και δυό χονφρά δάκρυα, κύλιασαν άπ' τά μάτια του...

"Θέλησα τότε νά φύγω!... Τι δουλειά είχα εκεί;... Τό θησαυρό μου τόν φύλαγε καλά ή άγάπη τού υζύγου της... "Άγρυπνούσε στη γλυκεία μου μικρούλα τό ένδιαφέρον τού υζύγου της!... Μπορούσα λοιπόν νά είμαι ήσυχ!

"Κι' όμως, δέν ήμουν... Κ' είχα δικαιο νά μήν είμαι... Γιατί, τή στιγμή που γύριζα τό κεφάλι μου, τή στιγμή που κίνησα γιά νά φύγω...

"Η γρηά-Μαγκέ σταμάτησε άξαφνα στο σημείο αυτό... "Ε, ποί είσαι; φώναζε άγρια Πού είσαι μέσα στο σκοτάδι, έσύ ή δεύτερη γυναίκα τού κυρίου μου;... Με άκούς τουλάχιστον;... "Η πέθανες;... "Η λιποθύμησες;... Χαχαχά!... "Όχι! Δέν πέθανες!... Νιώθω στην ψυχή μου ότι μ' άκούς!... "Ότι μ' άκούει ή τρομαγμένη καρδιά σου!...

"Κι' άφοδ έξατόμισε τά φαρμακερά της αυτά λόγια έναντίον τής φταγής Σουζέτ, έξακούθησε τή διήγησή της:

"Λοιπόν, τή στιγμή που κίνησα γιά νά φύγω... γιά νά πάω ήσυχ νά κοιμηθώ... είδα τόν κ. ντε Νορθαζύ νά θιάζει κάτι άπ' τήν τσέπη του... "Ήταν ένα μπουκαλάκι... "Έχουσε τότε, σταγόνα με σταγόνα, τό περιεχόμενο τού μπουκαλιού αυτού μέσα στο φλυτζάνι με τό τίλλιο ποτίνε ή μικρούλα μου... ή γλυκεία μου γυναίκα του...

"Μιά άγρια κραυγή άντήχησε τή στιγμή αυτή μέσα στο σκοτάδι, σπαραχτική, άνατριχιαστική... "Η γρηά-Μαγκέ διακόπηκε πάλι. Τέντωσε τό αυτί της με σατανική χαρά. Κι' άκουσε στην πλάκες τά κλινομαμα θήματα της Σουζέτ, ή όποία, χωρίς νά μπορεί νά στηριχτεί πιά, κολιστηκη λιπόθυμη κι' άκίνητη κάτω...

"Α!... Α!... χαχάνισε ή σκληρή γρηά μ' ένα διαβολικό γέλιο... "Όστε με άκουγες, λοιπόν; Και μ' έννοιώδες... Ναι, ό άντρας σου έρριχνε σταγόνες στο φλυτζάνι με τό τίλλιο, που θάπνιε ή πρώτη του γυναίκα... ή μικρούλα μου... Κι' έκείνο τό τίλλιο, τής τγχε παραγγέλνει ό γιατρός γιά νά τήν άφελήσει!... Μά ό κύριος μου τις έρριχνε κρυφά σταγόνες!...

"Μιλώντας έτσι ή Μαγκέ, με πάθος, με λύσσα, ώρησε πρós τό τζάκι. Ψαχούλεψε, θρήκε τά σπύρτα κι' άναψε πάλι τή λάμπα. Τήν πήρε έπειτα στο χέρι, πλησίασε τή Σουζέτ, τή σήκωσε με τ' άλλο της χέρι και τήν κάθησε σε μία καρέκλα. Πλησίασε ύστερα τό φός στο πρόσωπό της, τό ειδε δοκρό-θρεχτο, ειδε τούς λυγμούς που τίναναν τό άφανισμένο κορμί τής νέας γυναίκας κι' έξακολούθησε νά ούρλιάζει:

"Ναι, ναι... Σταγόνες... σταγόνες δηλητηρίου!... Και τώρα τά έξερεις όλα... Τή δηλητηρίαζε ό άντρας σου τήν πρώτη του γυναίκα!... Αυτός που άγαπάς... Αυτός που σ' έφερε έ-δω!... Κατάλαβες;... Πές μου ότι με κατάλαβες!...

"Η Σουζέτ είχε λυγίσει, σαν λουλουδι που μαρναίνεται. Τά μάτια της, δλάνοιχτα τώρα, έμοιαζαν με μάτια πεθαμμένου... "Η γρηά-Μαγκέ ξανάρχισε νά θηματίζει. Κατόπιν έξακούθηκε ύπόκωφα:

"Δέν τελείωσα άκόμα, δίως... Δέν τάκούσες όλα... Είνε κι' άλλα... Και θά στά πά σιγά-σιγά, άπως κι' αυτός δηλητηρίαζε τό θησαυρό μου σιγά-σιγά κι' από καιρό!... Ναι... "Από καιρό τή δηλητηρίαζε σιγά-σιγά, γύνοντας κάθε θράβι κι' από λίγο-λίγο, τό δηλητήριο στο φλυτζάνι της...

"...Μόλις λοιπόν τόν είδα θέλησα νά χυμώξω έπάνω του, νά τόν άρπάξω και νά τόν πνέξω... Οδ!... Μπορούσα νά τόν άναγκάσω νά πη αυτός τό δηλητήριο... Είμαι πολύ δυνατή, έ-γώ, έξερεις... Και θά πιστήεις και μόνη σου γι' αυτό, ό λίγο... Σκέφτηκα όμως, ότι ή Κλαίρη μου θά έμπνύσει. Και έλέποντας ή φριχτή σκηνή, θά πέθανε από φόβο... Θά ξεμυχούσε άπ' τό σπαραγμό της... "Η σκέψη πός θά μάβαινε τό έγκλημα τού άντρός της με κάρφωση άλόγημη στη θέα μου: Δέν θά μπορούσε ν' άνθέξει ή ψυχούλα της Κλαίρης μου, μπρός σε μία τέ-

—Έχουσε τότε, σταγόνα με σταγόνα, τό περιεχόμενο τού μπουκαλιού, μέσα στο τίλλιο της κυρίας μου...

τοια τερατώδη αποκάλυψη, όχι... όχι... ποτέ!

...Αναγκάστηκα να βουβαθώ, λοιπόν... Τόν είδα κατόπιν να θγαίνει απ' τὸ δωμάτιο... Νὰ περῆσαι πλάι μου... Ἐγώ, κολημένη στὸν τοῖχο, σφίγγοντας τὴς γροθιές μου καὶ κρατώντας τὴν ἀνάσα μου μέσ' τὸ σκοτάδι, τὸν ἄφησα νὰ περάσει... Καὶ μέσα μου, μαζὺ μετ' ἡ φρίκη ποὺ αἰσθανόμουν, μάντευα πειὰ ὀλόκληρη τὴν τρομερὴ αὐτὴ ἱστορία: Ἄπο καιρὸ, ἀπὸ πολὺν καιρὸ ὁ ἄλλος, εἶχε σχεδιάσει νὰ μοῦ σκοτώσῃ τὸν ἀγαπημένο μου μικρὸ ἑἴησού... Στὴν ἀρχὴ, ὁ φόβος κ' ἡ τύψεις τὸν βασάνισαν... Γι' αὐτὸ κ' ἀγρυπνοῦσε κ' ἦταν πάντα μελαγχολικός... Μὰ στὰ τελευταῖα, τὸ ἀποφασίαι... Καὶ τότε μᾶς ἔφερε ἐδῶ... μακριὰ ἀπ' τὴν περιέργεια τοῦ κόσμου... στὴ μοναξιά αὐτὴ... ὅπου θὰ μπορούσε νὰ ἐκτελέσῃ μετ' ἡσυχίας του, τὸ φοβερὸ του ἐγκλημα... Κ' ἄρχισε ἀμέσως...

...Ἡ πρώτες ἀδιαθεσίες τῆς κυρίας μου, ἦσαν ἡ δοκιμὴ ἐνὸς κακοῦργου, ποῦ δοκιμάζει, ποῦ φοβάται, ποῦ προχαίρει σιγά-σιγά... Ἡ τρυφερότης κ' ἡ ἀησυχία ποῦδενε, δὲν ἦσαν παρὰ ὑποκρισία... Πήγαινε στὸ Παρίσι κ' ἔφερε κάθε φορὰ ἄλλον γιστρά... Πονηρία του, μετ' ἡν ὅποια ἐδεῖνε, δὲν ἦσαν παρὰ συγχρόνως ἔφευγε τὴς ὑποψίες: Γιατὶ ὁ γιστράς—κάθε φορὰ κ' ἄλλος—δὲν μπορούσε νὰ παρακολοῦθῃ τὰ συμπτώματα, τὰ ὁποῖα ἔπαιναν φυσικά κατὰ τὴς ἀπουσίας τοῦ κυρίου... Ἐτοὶ ἡ ὕψεια τῆς κυρίας ἦταν πάντα θελημαμένη, ὅταν ἐρχόταν ὁ γιστράς... Τὴν ἔβλεπε καλύτερα, δὲν ἤξερε τί εἶχε προηγηθῆ τὴς προηγουμένης φορᾶς, μᾶς καθυσχάλασε κ' ἔφευγε!... Για νάρθῃ κατόπιν ἄλλος γιστράς κ' ἄλλος... κ' ἄλλος...

...Τὰ πράγματα, σύμφωνα μετ' ὁ σχέδιο τοῦ κυρίου, ἔπρεπε νὰ προχωροῦν ἔτσι... Ὡστόσο, καμιά μέρα, ἡ κυρία θὰ συντριπτοῦν δριστηκὰ ἀπὸ δυνατώτερη κρίση, ὅταν αὐτὸς μὴν μέγαλωνε τὴ δόσι τοῦ δηλητηρίου... Κ' ἴσως μάλιστα, νὰ εἶχε ὀρίσει τὴ νύχτα ἐκείνη ποῦ τὸν ἀνακάλυψα, ὡς νύχτα ὀριστικῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἑυλοφονικοῦ του σχεδίου!

...Μὰ τώρα τὰ ἤξερα ὅλα, πειὰ... Κάποιο ἔνστικτο μ' εἶχε ἐπινησίει λοιπόν... Καὶ μ' εἶχε ὑπερφυσικά εἰδοποιήσει, γιὰ τὸν κρυφὸ κ' ἀόρατο κίνδυνο... Κ' ἤμουν ἐκεῖ τώρα... Καὶ τὰ ἤξερα ὅλα!... Ἄχ, τί εἰδούς θασασιστήρια νὰ θρῶ, γι' αὐτὸν τὸν κτηνάθρωπο;... Νὰ τὸν καταγγεῖλω;... Νὰ τοῦ δώσω νὰ πῆ αὐτὸς, εἶτε μετ' ἡ πονηρία, εἶτε διὰ τῆς θίας, τὸ δηλητήριο ποῦ εἶχε προορίσει γιὰ τὴ γυναῖκα του;... Αὐτὴς ἡ σκέψις μοῦ ἤρθαν, ὅσο θρυσκόμουν κολημένη στὸν τοῖχο!...

...Μὰ ἐκεῖνο ποῦ ἔπρεπε νὰ γίνῃ πρώτα ἀπ' ὅλα, ἦταν νὰ φροντίσω νὰ μὴν πῆ ἡ κυρία τὸ τρομερὸ τίπλι της, τὸ δηλητηριασμένο ἐκεῖνο τίπλι της... Ἐπρεπε, χωρὶς νὰ τὴν ἐπινησῶ θέβαια, χωρὶς νὰ ἐπινησῶ τὴν ἀγαπημένη μου μικρούλα, νὰ πάρω τὸ φλιτζάνι... Νὰ τὸ πάρω κρυφὰ, νὰ τὸ φυλάξω, γιὰ νὰ μπορέσω—ὅταν θὰ ἐρχόταν ὁ κατάλληλος καιρὸς—ν' ἀποστομώσω τὸν κακοῦργο!

...Μακρινὸς κρότος πόρτας ποῦ ἔκλεινε, μ' εἰδοποίησε ὅτι ὁ κύριος εἶχε μῆσ τὸ δωμάτιό του... Ἀθόρυθα γλύστρησα ὡς τὴν πόρτα κ' ἔβαναι νὰ μπῶ στὸ δωμάτιο τῆς ἀγαπημένης μου... Μὰ σκίρτησα, κατὰ γλῶσση: Εἶδα ἀπ' τὸ μισοάνοιγμα αὐτὸ τῆς πόρτας της, ὅτι εἶχε ἐπινησῶ!...

...Ὅχι!... Δὲν κομόταν πειὰ... Σιγά-σιγά, ἤφουσα, σηκώονταν... Μὲ τὰ ματάκια τῆς μισοάνοιγμένης, κῦτάσε τριγύρω της... μέσα στὸ θαμποφωτισμένο ἀπ' τὴ φλογίτσα τοῦ καντηλιοῦ δωμάτιό της... Νόμιζε κανένας, ὅτι ἡ μικρούλα μου ζητοῦσε νὰ πεισθῆ πὼς ἦταν μοναχὴ τῆς πειὰ... Πὼς κάποιος ποῦ ἦταν ἐκεῖ πρὸ ὀλίγου, δὲν θρυσκόταν πειὰ ἐκεῖ!...

...Καὶ τὰ ματάκια της, ἀφοῦ ψαρούλησαν πρώτα ὅλο τὸ δωμάτιο, προσπλῶθηκαν κατόπιν στὸ φλιτζάνι... Καὶ τὸ κῦτάσε ἀπὸ φλιτζάνι γλυκὰ, μελαγχολικά, φιλικὰ σχεδόν... Κατόπιν, τὸ χέρι της θγῆκε ἀπ' τὸ σκέπασμα κ' ἀπλώθηκε πρὸς τὸ φλιτζάνι!... —Μὴ, δυστυχισμένη! Ἐφρόνισαι. Μὴν τὸ πίνεις!... Εἶνε δηλητήριο!...

...Κ' ἐξάλλη, ὄρμησα πρὸς τὰ κεί... νὰ τὸ ἀρπάξω ἀπ' τὰ χέρια της, νὰ τὸ πετάξω μακριὰ... νὰ τὸ σπᾶσω!... Μὰ ἔφτασα ἀργά: Τὸ κρατῶσε σφιγτὰ στὰ δόντια της, εἶχε πῆ ὀλόκληρο τὸ περιεχόμενο του... καὶ δὲν κατάρθωσα νὰ τῆς ἀποσπᾶσω ἀπ' τὰ ματωμένα χειλιὰ της παρὰ μόνον τὰ ἐπίσης ματωμένα συντρίμματα τοῦ φλυτζανιοῦ!

...Ὡ, θὰ εἶνε κούφος ὁ Θεός, ἂν δὲν ἄκουσε τὴν κραυγὴ πὸθγαλα ἀπ' τὰ στήθη μου ἐκείνη τῆ στιγμῆ!... Ἡ Κλαίρη μου ὀμως, μετ' ἡ δύναμι ποῦ δὲν τὴν

φантаζόμουν, μ' ἄρπαξε... Μ' ἔρριξε στὸ κρεβάτι... Καὶ μετ' ὁ χέρι της προσπαθοῦσε νὰ μοῦ κλείσῃ τὸ στόμα, λέγοντάς μου:

—Σώπα!... Σώπα!... Θέλω νὰ σωπάσης... Ἄν μ' ἀγαπάς, μὴ θγάλης οὔτε λέξῆ!... Ἐδὲ παρακαλῶ!... Τὸ θέλω!... Ἐγὼ προσπαθοῦσα ν' ἀνοιξῶ τὸ στόμα μου... Τῆς ἔλεγα: «Μικρούλα μου... δὲν ἔξερετε... ἤπιαιε... ἤπιαιε τὸν θάνατο... Πρέπει νὰ φωνάξουμε... Εἶνε καιρὸς ἄκομα!... Ἐκείνη μοῦ ἔβαναι ἀποφασιστικά:

—Θὰ σωπάσης, ἐπιτέλους;... Ἄν πῆς μιὰ λέξι ἄκομη, θὰ σε καταραστῶ πεθαίνοντας!... Στὸ ὄρκισμά μου, ἀπειλητικῆ... Τῆς μοιρομύριας: «Μὴ θυμῆσαι, μικρὴ μου ἴησού... Συχῶρεσε με... Δὲν θὰ μιλήσω πειὰ!...

...Μὲ ἄφησε... Γλύστρησα κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι... Γονάτισα... Κ' ἔμεινα ἐκεῖ, θουθῆ, ὅπως μ' εἶχε διατάξει. Καὶ τότε ἡ μικρούλα μου, μετ' ἡ φωνὴ γλυκεῖα κ' ἡσυχία, μετ' ἡ συνηθισμένη ὄπως πάντα φωνούλα της, μοῦ εἶπε:

—Καλὴ μου ψηλο-Μαγκέ!... Θὰ λυπηθῆς πολὺ, τὸ ξέρω... Θὰ σπαραχθῆς, σὺν μετ' ἡ ἰδῆς πεθαμμένη... Κ' αὐτὸ θὰ συμβῆ πολὺ σύντομα, γιὰ τὸ ἀποψινὸ τίπλι ποῦ ἤπια ἔπαιν πικρότερο ἀπὸ τ' ἄλλα... Ὡ, ὁ σύζυγός μου σκέφτηκε, ὅτι ἔπρεπε νὰ δοθῆ ἕνα τέλος σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι... Μὲ λυπηθῆκε πειὰ φαίνεται, καὶ πιστεύω πὼς δὲν θὰ τελειώσουν γρήγορα!...

...Σηκώθηκα θρῖα σὺν τρελλῆ... Μὰ ἡ Κλαίρη μου μετ' ὁ θλέμμα της, μετ' ἡ ἀνάγκασε νὰ ἔβαναι γονάτισα... Μοῦ ψιθύρισε:

—Τὰ πράγματα εἶνε καλύτερα ἔτσι, ψηλο-Μαγκέ μου... Δὲν πρέπει κανένας ν' ἀλλάξῃ τίποτε, ἀπ' ὅσα γράφει ἡ μοῖρα... Θὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια... Θὰ καταλάβῃς... Θὰ συμφωνήσης μαζὺ, ὡστόσο πεθάνω... Ὑστερα... ὕστερα θὰ προσεύξαι μὴ σου πειὰ!...

...Καὶ μοῦ διηγήθησε σιγά-σιγά, τὰ ἐξῆς: «Ὅτι αὐτὸ ποῦ θάβαναι ἐγὼ ἀπόψε τόσο τυχεῖα, ἐκείνη τὸ ἤξερε ἀπὸ πολὺν καιρὸ—ἀπ' τὴν πρώτη ἄκομη σταγόνα τοῦ φαρμακιοῦ, ποῦ ῥίχτηκε σ' ἕνα φλιτζάνι τοῦ!... Ὡ, ἡ σκέψις τοῦ θανάτου τότε, καὶ μάλιστα ἡ σκέψις ὅτι ὁ ἴδιος ὁ ἄντρας τῆς ποθοῦσε τὸν θάνατό της, τὴν τρώαζε... τὴ λῦπρη θραεῖαι!...

...Ἐκεῖνο τὸ πρῶτο θρῶδο, καὶ τὰ ἐπόμενα ἐπίσης θρῶδα, ἀπόφυγε καὶ νὰ φάῃ καὶ νὰ πῆ... Σκέφτηκε νὰ σωθῆ ἀπ' τὸν κίνδυνο, φεύγοντας μακριὰ... Γιατὶ, εἶνε λυπηρὸ νὰ πεθάνῃ κανένας ἐπιτέλους, ἔτσι κ' ἂν πρόκειται ν' ἀνεθῆ στὸν οὐρανὸ...

...Ἀλλὰ σιγά-σιγά, ἔβλεπε τὴν ἀγωνία στὸ πρόσωπο τοῦ συζύγου της, καὶ τὸν σπλαγνίστηκε... Σπλαγνίστηκε ἡ ἀθάνατὸν ἔνοχο... Ἀφοῦ αὐτὸς τυραννιόταν περισσότερο κἀνάστα τὸ κακό, ἀπὸ ὅσο τυραννιόταν ἐκείνη ποῦ ἦταν θῆμα του, ἦταν ἄξιος εὐσπλαχνίας!... Ἐτοὶ σκέφτηκε τὸ ἀγγελοῦδι μου, ἡ Κλαίρη μου, ὅπως σκέφτηκε καὶ τότε ποῦ εἶπε πὼς ἔβαλε ἐπινησῶ τὴ φωτιά. κ' ὄχι ἐγὼ, στὸ ντουλάπι τῆς κυρίας Ἀρνολέσον!...

Ἡ γρηὰ-Μαγκέ δὲν φαίνονταν πειὰ θυμωμένη. Ἡ συγκατηκὴ αὐτὴ ἀνάνησις ἔδινε στὰ μάτια της μιὰ ἔκφρασι κατασῶεως, τρυφερότης. Μιλοῦσε τώρα μετ' ἡ φωνὴ διαφορετικῆ, γλυκεῖα, κομμένη πότε-πότε ἀπὸ λυγμούς.

Καὶ συνέχισε:

—Ἡ Κλαίρη μου, εἰσῆσε μοῦ εἶπε: —Ἐπειτα, Μαγκέ μου, ἂν ὁ σύζυγός μου δὲν μετ' ἡ ἀγαπᾶει κ' ἂν ζητοῦσε νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ μένα, αὐτὸ συμβῆναιε γιὰτὶ... γιὰτὶ δὲν κατάρθωσα νὰ τὸν εὐχαριστήσω... γιὰτὶ δὲν θρῆκε ὀ μὲνα τὴ νυσάκα, ποῦ ἔλιπιζε νὰ θρῆ!... Δὲν ἦταν λοιπὸν τρομερὸ γι' αὐτὸν, νὰ εἶνε διέμνος μετ' ἡ μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποῖα τοῦ ἦταν ἀδιάρρητο καὶ κατόπιν τοῦ ἔγινε μοσητῆ... Μποροῦσε βίως νὰ ἐν κ' ἄλλον λόγο, πὸ ὁσοῦρον, νὰ θέλῃ τὸν θάνατό μου... ἴσως νὰ ἔχῃ συνανθῆσει καὶ νὰ ἔχῃ ἀγαπήσει καμιά ἄλλη γυναῖκα, ὠραιότερη ἀπὸ μένα, πὸ συμπασθητικὴ ἀπὸ μένα καὶ χαρακίτηρος πὸ ἀνοιχτόκαρδο καὶ πὸ εὐθῆμο ἀπ' τὸν δικό μου... Καὶ μάλιστα, λίγον καιρὸ πρὶν φύγομε ἀπ' τὸ Παρίσι, μοῦ διηγήθησαν μερικές γνωστὲς καὶ φίλες μου τὸ ἐξῆς: «Ὅτι ὁ σύζυγός μου, κατὰ τὸ διάστημα τῆς διαμονῆς του σὲ κάποια παραθαλάσσια ἐπλάζ, ἔδειξε ζωηρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ μιὰ χαριτωμένη νέα... γιὰ ἕνα εὐθῆμο καὶ γελαστό κορίτσι»

(Ἀκολουθεῖ)

